

Мельникова Анастасія
місто Київ

Ти знав...

Ти знав? Вони стріляють в наших...
І не почути це серед новин.
Тут біль і жах в очах прекрасних,
Що згасли зранку, ніби ліхтарі.

Ти знав? Тут помирають люди,
Їх газом, бомбами, вогнем травлять.
Тут мати плаче сльозами скорботи,
В руках тримаючи безвинне немовля.

Воно вже не побачить сонце
І не покличе маму на ім'я.
Закрилися назавжди маленькі очі,
І не поринуть ті у забуття.

А може, чув ти про блокаду,
Влаштовану от тими... (як їх там?),
Що всюди кажуть про нацистську владу,
І треба нас від неї "визволять".

Вы, нелюди, подумайте сначала,
Как сможете вернуться вы домой,
Посмотрите в глаза жене и маме,
Хотя все зомби лишены мозгов...

Сейчас вопрос о ваших детях,
Которых я не в состояньи пожалеть.
А смогут ли они существовать на белом свете,
Ведь ненавидеть будут их повек?

О чем вы думали, когда ступали
Своими грязными ногами в нашу степь,
Когда так рьяно вы спасали,
Насилуя при этом чьих-то дочерей?

Вы Гимн послушайте и все поймете,
Что вы назад вернётесь лишь в гробах,
Хотя вас можно в мусорный пакетик
Всех завернуть и скинуть в двор кремля.

Я зрозуміла, мила Україна,
Що означає цінувати рідний дім:
Злилися всі в одне велике ціле,
І так залишиться повік.

Ти знав: вони стріляють в наших,
Та наші борються, ні крихти не здають.
А згодом спалахнуть вогні чудові, різнобарвні,
Народ мій вистоїть та випустить козацьку лють!

Живий кошмар

Коли це почалось, ми були разом,
Коли скінчилось, вже не було п'ятьох.
Та тітонька сумна, троє дітей із батьком
Були поховані під цеглою гуртом.

Ми йшли сумні, не усміхались,
Не чули ми надії дзвін,
А вдача ніби нас цуралась,
Не бачили ми синій небосхил.

І наче сонце не змінилось,
Не втік той вітер буйний наш,
Але згадаймо як нам жилось,
Ті спогади нікому не продаш.

Коли світилися очі ясні,
Надворі грались дітлахи,
а бабці мило усміхались,
Тихесенько сварили пустунів.

Підвали були байками дорослих,
щоб діти не ходили туди грать,
Ніяких пострілів, палкої ворожнечі,
Лиш мир і злагода могли тут заправлять.

А зараз прихисток у нас там, де темрява та холод.
Це місце справді як в кошмарних снах.
Коли страшнії вибухи ти чуєш над собою,
Руками голови старайтеся закривать.

Вони стріляють по цивільним,
Неприпустимо це у будь-якій війні,
Війна – це тінь минулого століття,
Що впала на майбутнє покоління.

Ця гра закінчена. Театр одного актора.
Не з тими почали ви загравать.
І нас зламати ви не зможете ніколи,
Вже доказів достатньо, це як факт.